

лица, отъ голи стръмнини на кждрави планински поли. Малки потоци подскачаха лудо изъ стръмнинитѣ и веселѣха съ своя игривъ гласъ планината.

Нищо не отбѣгваше отъ очитѣ на Любена.

— Татко, — каза той като сочеше една поляна, притисната въ прегръдкитѣ на планината, — вижъ, не прилича ли на нашия „Воеводенецъ“? Колко е красива!

— Какво отъ това, че е хубава, — отсече бащата строго, — на насъ отъ това нѣма да ни стане ни по-топло, ни по-студено. Слънцето си грѣе, гората си расте, поточетата текатъ и безъ да ги гледаме и да имъ се учудваме. Намѣсто това да гледашъ, по-добре ще направишъ да повтаряшъ на ума си таблицата за умножение!

Любенъ се смути и нищо не отвърна. Слугата се засмѣ тихо задъ гърба му.

Бѣше вече пладне. Уморенитѣ пжтници слѣзоха отъ конетѣ да починатъ. Седнаха подъ сѣнката на голѣмъ джбъ.

Бащата разчупи голѣмия рѣженъ хлѣбъ и, като брѣкна въ козия тулумъ, измъкна надробено сирене. Подаде на сина си:

— Хапни, Любене, че следъ това ни чака още по-дълъгъ пжтъ. Не трѣбва да замръкваме въ планината.

Следъ обѣда Стойчо Каравела сложи глава на дисагитѣ и задрѣма. Слугата хъркаше въ близкия храстъ.

Любенъ погледна спящия си баща, обърна глава къмъ мѣстото, гдето се бѣше сврѣлъ слугата и измъкна тетрадката отъ дисагитѣ. Другата му ржка почти несъзнателно напипа перото въ медения дивитъ на пояса. Опрѣ книгата на колѣното и започна да пише:

Хубава си, моя горо,
Миришешъ на младостъ,
Но вселявашъ въ сърдцата ни
Само скръбъ и жалость...
Който веднажъ те погледне,
Той вѣчно жалѣе,
Че не може подъ твоитѣ
Сѣнки да изтлѣе.
А комуто стане нужда
Вечъ да те остави,
Той не може дорде е живъ
Да те заборава.
Хубава си, моя горо,
Миришешъ на младостъ...

Планинското слънце цѣлуваше презъ листата на джба малкия търговецъ на добитъкъ, а вѣтрътъ галѣше гжстия кичуръ коса, що висѣше подъ калпака му...

Когато въ края на лѣтото се прибираха въ Копривщица, Стойчо Каравела се убеди, че малкиятъ му помощникъ не бѣше достатъчно назрѣлъ за търговия. Това той откри въ тевтера. Въ него имаше повече стихове, отколкото търговски смѣтки.

Теодосий Анастасовъ